

I

(Mededelingen)

HOF VAN JUSTITIE

HOF VAN JUSTITIE

ARREST VAN HET HOF

(Zesde kamer)

van 7 december 2000

in zaak C-94/99 (verzoek van het Bundesvergabeamt om een prejudiciële beslissing): ARGE Gewässerschutz tegen Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft ⁽¹⁾

(Overheidsopdrachten voor dienstverlening — Richtlijn 92/50/EEG — Procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten — Gelijke behandeling van inschrijvers — Discriminatie op grond van nationaliteit — Vrij verrichten van diensten)

(2001/C 108/01)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-94/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van het Bundesvergabeamt (Oostenrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen ARGE Gewässerschutz en Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening (PB L 209, blz. 1), en van artikel 59 van het EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 49 EG), heeft het Hof (Zesde kamer), samengesteld als volgt: C. Gulmann (rapporteur), kamerpresident, J.-P. Puissochet en F. Macken, rechters; advocaat-generaal: P. Léger; griffier: H.A. Rühl, hoofdadministrateur, op 7 december 2000 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) *Het beginsel van gelijke behandeling van de inschrijvers, neergelegd in richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, wordt niet geschonden door het loutere feit dat de aanbestedende dienst*

tot een procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening lichamen toelaat, die van de betrokken dienst of van andere aanbestedende diensten subsidie van welke aard ook ontvangen, waardoor die lichamen aanbiedingen kunnen doen waarvan de prijzen veel lager zijn dan die van hun mededingers die niet een dergelijke subsidie ontvangen.

- 2) *Het loutere feit dat de aanbestedende dienst tot een procedure voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening lichamen toelaat, die van de betrokken dienst of van andere aanbestedende diensten subsidie van welke aard ook ontvangen, waardoor die lichamen aanbiedingen kunnen doen waarvan de prijzen veel lager zijn dan die van hun mededingers die niet een dergelijke subsidie ontvangen, kan niet als een verkapte discriminatie, noch als een met artikel 59 EG-Verdrag strijdige beperking worden aangemerkt.*

⁽¹⁾ PB C 160 van 5.6.1999.

BESCHIKKING VAN HET HOF

van 20 oktober 2000

in zaak C-242/99 (verzoek van het Sozialgericht Augsburg om een prejudiciële beslissing): J. Vogler tegen Landwirtschaftliche Alterskasse Schwaben ⁽¹⁾

„Artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering — Sociale zekerheid — Vrijheid van vestiging — Toepasselijk recht — Zelfstandige beroepsuitoefening in meerdere lidstaten — Artikelen 13, lid 1, en 14 bis, sub 2, van verordening (EEG) nr. 1408/71 — Toepasselijkheid van slechts een rechtsstelsel”

(2001/C 108/02)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-242/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van

het Sozialgericht Augsburg (Duitsland), in het aldaar aanhangig geding tussen J. Vogler en Landwirtschaftliche Alterskasse Schwaben, om een prejudiciële beslissing over de geldigheid en de uitlegging van de artikelen 13, lid 1 en 14 bis, sub 2, alsmede over de uitlegging van de artikelen 13, lid 2, sub b, 14 bis, sub 3, en 14 quater van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 (PB 1997, L 28, blz. 1), zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 307/1999 van de Raad van 8 februari 1999 (PB L 38, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G.C. Rodriguez Iglesias, president, C. Gulmann, A. La Pergola, M. Wathelet (rapporteur) en V. Skouris, kamerpresidenten, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen en F. Macken, rechters; advocaat-generaal: G. Cosmas; griffier: R. Grass, op 20 oktober 2000 een beschikking gegeven waarvan het dictum luidt als volgt:

Bij het onderzoek van de eerste vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden die de geldigheid kunnen aantasten van de artikelen 13, lid 1, en 14 bis, sub 2, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 307/1999 van de Raad van 8 februari 1999. Uit deze bepalingen volgt, dat op een persoon die in Duitsland als zelfstandige een landbouwonderneming drijft en daarnaast, eveneens als zelfstandige, een hotel exploiteert in Oostenrijk, waar hij woonachtig is, uitsluitend de socialezekerheidswetgeving van laatstgenoemde staat van toepassing is.

(¹) PB C 246 van 28.8.1999.

Verzoek van het Tribunale amministrativo regionale per il Lazio van 6 juli 2000, om een prejudiciële beslissing in de gedingen tussen Azienda Agricola Ribaldi Ettore en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Caseificio Nazionale Novarese s.c.a.r.l. (C-480/00); tussen Filippi, Cesare en Michele en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister van Financiën en Economische planning (C-490/00); tussen Cooperativa Produttori Latte Associati della Lessina en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister van Financiën en Economische planning (C-491/00)

(Zaken C-480/00, C-490/00 en C-491/00)

(2001/C 108/03)

Het Tribunale amministrativo regionale per il Lazio heeft bij beschikking van 6 juli 2000, ingekomen ter griffie van het Hof

van Justitie op 29 december 2000, in de gedingen tussen Azienda Agricola Ribaldi Ettore en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Caseificio Nazionale Novarese s.c.a.r.l. (C-480/00); tussen Filippi, Cesare en Michele en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister van Financiën en Economische planning (C-490/00); en tussen Cooperativa Produttori Latte Associati della Lessina en Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA) en Minister van Financiën en Economische planning (C-491/00), het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1) Kan het bepaalde in de artikelen 1 en 4 van verordening nr. 3950/92(¹) van de Raad van 28 december 1992 en de artikelen 3 en 4 van verordening nr. 534/93(²) van de Commissie van 9 maart 1993 aldus worden uitgelegd, dat van de termijnen voor toewijzing van quota en voor uitbetaling van de compensaties en de heffingen kan worden afgeweken in geval van administratief of rechterlijk beroep tegen de betrokken maatregelen?

Zo neen:

2) Zijn de artikelen 1 en 4 van verordening nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 en de artikelen 3 en 4 van verordening nr. 543/93 van de Commissie van 9 maart 1993, geldig, gelet op artikel 33 EG (ex artikel 39 EG-Verdrag), voorzover daarin niet wordt bepaald dat in geval van administratief of rechterlijk beroep tegen een maatregel inzake individuele referentiehoeveelheden, compensaties of heffingen, van de termijnen in genoemde bepalingen kan worden afgeweken?

3) Kunnen de verordeningen nrs. 3950/92 en 534/93 aldus worden uitgelegd, dat voor de toepassing van de daarbij ingevoerde regeling niet van belang is, of individuele referentiehoeveelheden aan de producenten zijn toegewezen en officieel medegedeeld, dan wel of een officiële herverdeling door de lidstaat van de hem toekomende gewaarborgde totale hoeveelheid onder de producenten van die lidstaat heeft plaatsgevonden?

4) Kunnen de artikelen 3 en 4 van verordening nr. 3950/92 aldus worden uitgelegd, dat geen officiële mededeling van de individuele referentiehoeveelheid aan de producenten hoeft te worden gedaan, of is een individuele mededeling aan die producenten voor de toewijzing van de individuele referentiehoeveelheid niet van belang?

5) Kunnen artikel 2, lid 1, van verordening nr. 3950/92 en artikel 3, lid 3, van verordening nr. 543/93 aldus worden uitgelegd, dat zij de lidstaten de mogelijkheid laten om categorieën van bevoorrechte producenten aan te wijzen die bij voorrang boven de anderen compensatie dienen te ontvangen?

(¹) PB L 405 van 31.12.92, blz. 1.

(²) PB L 57 van 10.3.93, blz. 12.